

KIS HÍR LAP

... AZ ÖREG ... HUZTA. (Lásd a 61. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIII. köt. 4. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1897. július 25-én.

A BÜVÖS AJÁNDÉKOK,

vagy

Ibolya és Gyöngyike meglepő kalandjai.

— Mesés történet, számos képpel. —

I. FEJEZET.

Lázadás Tündérhonban.

MINDENKI tudja, én legalább már gyermek-koromban hallottam, hogy a híres fekete boszorkány ósidóktól fogva megátalkodott ellensége a jószágos tündér- királynőnek. Sokszor viaskodtak és a tündér- királynő mindig aggódott, amikor hírért hallotta, hogy ellensége megint magára öltötte azt a veszedelmes alakját, amelyben ármánykodásait végezni szokta. Még pedig mint nagy fekete macska járt ilyenkor körül, hátsó lábain azokkal a bűvös csizmákkal, melyek segítségével mindenüvé el tudott jutni és minden veszedelemből ki tudott gázolni.

Most pedig éppenséggel baj volt, hogy a fekete macskát, mint hirlett, újra látták Tündérhon tájékán. Mert egy idő óta olyan is akadt a tündérek közt, aki azt hitte, hogy nem boldog és hogy van oka az elégedetlenségre. Kivált a fiatalabb tündérek, akik még alig egy-két ezer esztendősek voltak, egyre többen duzzogtak és panaszkodtak, hogy semmi híres nevezetes dolgot sem cselekedhetnek, a királynő nem küldi ki őket az emberek országába, hogy ott megsejtsék az embereket, legfőképp pedig a gyermekeket.

Eleinte csak egymás közt panaszkodtak s a tündérkirálynő ezt észre vette ugyan, de bizott benne, hogy majd ha pár ezer esztendővel öregebbek lesznek, lassacskán abba hagyják, mert megéri az eszköz. Csakhogy az elégedetlen tündérek elpana-

szolták a bajukat a madaraknak, bogárkának, fáknak és virágoknak is és persze a szarka alig hogy megtudta, rögtön elfe- csegte mindenütt és hirül vitte a fekete boszorkánynak is.

— Köszönöm a jó hirt, kedves Szarka. Ebből lehet valami. Mindenesetre megpróbálok.

Felöltötte fekete macska alakját, bele bujt a bűvös csizmába és nagy örömmel indult utnak.

Gyönyörű csillagos éj volt, a holdbeli ember fényesen megvilágította az erdei tisztást, ahol nagy tündér-bál volt készül- lőben. Együtt is voltak már mind a tün- dérek és királynőjükre vártak, miközben ráértek, hogy beszélgessenek. Nem vették észre, hogy egy csonka fatörzs mögött egy nagy fekete macska ólalkodva hallga- tózik.

— Hiszen szép, hogy táncolni fogunk, nagyon szép és kellemes, de ebben már sokszor volt részünk, szolt egyik fiatal tün- derke. Én már szinte unom. Hát te, Gyön- gyike?

— Én is, kedves Ibolya testvérem, felelt egy másik fiatal tündér, de hát mit te- gyünk, ha fontosabb dolgunk nem akad?

— Persze, persze! Hajdan jobb dolguk volt a tündéreknek, mikor még nagy hata- lommal felruházva jártak az emberek között.

— Ó, mai nap már talán nincs is semmi hatalmunk a halandó emberek fölött, sóhaj- tott egy harmadik.

Ekkor megszólalt egy hang a csonka fa-törzs mögül:

— Nem tudhatjátok, mert nem próbál- tatok.

— Ki az? Ki beszél ott?

E pillanatban a fa-törzsre.

— Ó! Ó! boszorkány!

— És ha hisztek, mit új nyájassággal. oktatott, ho- pedig én így nagyon, de boldogtalanok.

— Igaz! B a tündérek.

— Értem gam is boldog a hatalmama a bűvös eszi- varázs-eszköz.

— Nincs!

— Pedig benneteket.

— Igen m

— De hog- gyike.

— Követe- ha akar.

— És ha

— Kénysz

— De mi

— Lázadj- az engedelme

— Igen!

lan tündérek

— És ha

hatalmat és

akkor kerges

más királynő

Nagy kiál

kiabálta, hog

E pillanatban a fekete macska fölugrott a fa-törzsre. (Lásd a képet az 52. lapon.)

— Ó! Ó! Hiszen ez Mirigy, a fekete boszorkány! kiálták a tündérek ijedezve.

— És ha éppen az volnék is, akinek hisztek, mit ijedeztek? szólt Mirigy hizelgő nyájassággal. Persze, a királynőtök arra oktattok, hogy ellenségnek tekintetek; pedig én igazi jó barátotok vagyok és nagyon, de nagyon sajnállak, hogy olyan boldogtalanok vagytok.

— Igaz! Boldogtalanok vagyunk! kiálták a tündérek.

— Értem én azt, folytatá Mirigy. Magam is boldogtalan volnék, ha elveszteném a hatalmammat. Ám de én büszkén járok a büvös eszümamban, nektek pedig semmi varázs-eszközötök sincs.

— Nincs! Nincs! sóhajták mind.

— Pedig lehetne. És meg is illetne benneteket.

— Igen megilletne! kiáltá Ibolya.

— De hogy jussunk hozzá? kérdé Gyöngyike.

— Követeljétek a királynőtől. Adhat, ha akar.

— És ha nem akar? kérdé Ibolya.

— Kényszerítsétek rá.

— De mivel?

— Lázadjatok fel. Tagadjátok meg tőle az engedelmességet.

— Igen! Föllázadunk! kiálták az okatlan tündérek.

— És ha akkor sem enged, nem ad hatalmat és büvös eszközöket a kezetekbe, akkor kergessétek el a trónról, válaszzatok más királynőt.

Nagy kiáltozás támadt. Egyik rész azt kiabálta, hogy »Helyes! Elkergetjük!«, a

másik rész meg hadonázott, hogy »Nem, nem! Azt már mégsem tehetjük!«

Egyszerre azonban elhallgattak mindnyájan, a fekete Mirigy macska pedig elbujt a fa-törzs mögé. Bübájos csöngettyűszó hallatszott s a következő pillanatban megérkezett pillangó fogatu hintáján a tündér-királynő, teljes ragyogó szépségében, de arcán nagy szomorúsággal. Komolyan, szigoruan nézett végig alattvalóin, — talán bizony már sejtette is a veszedelmet. Sőt talán hallotta is, amint a fa-törzs mögül a fekete Mirigy halkán unszolgatta a közelében állókat:

— Rajta! Itt az ideje! Álljatok elő a követeléseetekkel! Adjon nektek hatalmat, vagy lázadjatok fel!

Es a fiatal tündérek egyre nyugtalanabban sugtak-bugtak, összedugták a fejüket s ahelyett, hogy vidám dallal üdvözlőlték volna királynőjüket, mogorva szavakat hangoztattak: »Hatalom kell nekünk!« »Föllázadunk!« »Más királynőt választunk!«

A királynő ezalatt már elfoglalta helyét a trónusán s a szellő elvitte hozzája a gyanus szavakat. Komolyan, de jósággal szólalt meg tehát:

— Mi az oka, kedves hiveim, e szokatlan viselkedéseeteknek? Van valami bajotok, panaszotok?

— Igen is van! felelé Ibolya, merészen előlépve. Hajdanában réges-régen a tündérek hatalmasak voltak, szép és nevezetes tetteket vittek véghez az emberek gyermekei közt. De nekünk fiatal tündéreknek ebből már semmi sem jut, tehát méltán elégedetlenek vagyunk.

— Ugy van! mondá Gyöngyike, nem kevésbbé merészen lépve elő. — Adj tehát

hatalmat nekünk, adj varázs-eszközöket és engedj az emberek országába mennünk velök.

— Minő oktan beszéd! szólt a királynő komolyan. Miféle hatalmat kívántok? Birtok annyit, amennyi kell, többnek nem vennétek jó hasznát, tehát nem is adhatok többet a kezetekbe.

A fa-törzs mögül kihallatszott a bujto-gató hang:

— Ne tágítsatok! Czélt értek, ha szilárdul szembe szálltok vele.

Ha már egyszer bele fogtak, meg is tet-ték az ingerült tündérek. Zajongtak, nyü-zsögtek s a két legbátrabbik, Ibolya és Gyöngyike, merészen meg-állt a királynő szigorú tekintete előtt.

— Nekünk nem elég az a csekély hatalom, melyet most birunk! Többet aka-runk! kiáltá Ibolya.

— Igen, többet! ismétlé Gyöngyike. Mit ér az, hogy éjente elszállhatunk az alvó gyermekekhez és

... FÖLUGROTT A FATÖRZSRE. (Lásd az 51. lapon)

ál-mukban játszunk velök? Nem is hisznek bennünk igazán.

— Vagy talán igaz is, hogy vége már a tündérek hatalmának az emberek fölött! mondá Ibolya.

— Nem igaz, nincs vége! felelé a királynő szigoruan.

— Akkor hát ruházd reánk, hogy hasz-nát vegyük. Mily szép volt az, mikor hajda-nában Hamupipőke azt a csoda cipőt kapta tündér ő-s-anyánktól!

— Igen! Vagy a királyfi a bűvös kar-dot, mellyel aztán minden sárkányt és óriást legyőzött!

— Vagy a csiz-mát, mely oly sebe-sen vitte a gazdáját, hogy a szél sem érte utól.

És az elégedetlen tündérek mindegyike tudott a régi szép időkből valami effé-lét. A királynő jó ideig hallgatta, az-tán nyugodtan, de szigoruan szólt:

— Az mind na-gyon régen volt s azóta nagyot válto-zott a világ. Nem adhatok kezetekbe olyan bűvös ajándé-kokat, mert most más kell az ember-nek s az az egy tün-

dér ősnénétek az ott van m Ti fiatalok e bármely bűvös végeznétek.

— De igen szólt daczosan

— Csak add ide a kezünkbe és engedj utra velök, kiáltá Gyöngyike.

És újra hal-latszott a fa-törzs mögül a sugás:

— Ha nem adja, bizonyo-san onnan van mert fél, hogy kiderül a való-hogy neki nincs már hatalma de titkolja mert csak így maradhat ki-rálynőtök. Szép tündér - király-nő, mondha-tom!

Fölyzudultak az elégedetlen tündérek s nagy zajongva

— Vagy h-pedig elkerge-parancsaidat!

— Csönd le-De nem le-látta, hogy na

dér ősnénétek, aki még hasznot tehet, — az ott van mindig kint az emberek közt. Ti fiatalok és tapasztalatlanok vagytok, bármely büvös adománnyal semmi jót sem végeznétek.

— De igen is! Mi is értenénk hozzá! szólt daczosan Ibolya.

— Csak add ide a kezünkbe és engedj utra velök, kiáltá Gyöngyike.

És újra hal-latszott a fa-törzs mögül a sugás:

— Ha nem adja, bizonyosan onnan van, mert fél, hogy kiderül a való: hogy neki nincs már hatalma, de titkolja, mert csak így maradhat királynőtök. Szép tündér-királynő, mondhatom!

Fölzudultak az elégedetlen tündérek s nagy zajongva kiáltozák:

— Vagy hatalmat adsz nekünk, vagy pedig elkergetünk. Nem teljesítjük többé parancsaidat! Más királynőt választunk!

— Csönd legyen! parancsolá a királynő. De nem lett csönd s a tündér-királynő látta, hogy nagy a baj. Hirtelen belebbent

kocsijába és eltűnt, elzárkozott a maga kristály-palotájába, ahol egész éjjel aggódva törte a fejét.

— Ez a gonosz Mirigy műve! Uj harcot kezd ellenem! Hogyan szálljak vele szembe!

A lázadó tündérek még sokáig zajongtak s egyikök sem gondolt többé bálra, tün-

dér-tánczra.

Elégedetlenül oszlottak végre szét és most már igazán úgy érezték, hogy nagyon boldogtalanok. És a királynőt okolták, aki rosszul bán velök.

Csak a fekete macska dorombolt elégedetten.

— Jól indul, nagyon jól indul! Bele ug-rattam azokat az oktan tün-déreket.

Másnap reg-gel egyetlen tündérke sem fogott hozzá rendes dolgá-

hoz. Virágbimbó hiába várta, hogy tündér jőjjön és kinyissa, fa és bokor rügye nem tudott kifakadni, kinyilt virág nem kapott friss színt, gyümölcs edességet.

A lázadás csakugyan kitört.

(Folytatása következik.)

— CSÖND LEGYEN!

SIETŐS UT.

NE is kérdjék, hová megyek,
Sietek nagyon!
Akár nap süt, akár esik,
Célom nem hagyom.

Bözsike vár, viszem hozzá
Képes könyvemet,
Kisegítem őt a bajból,
Ő meg engemet.

Mert hát nekem ajándéku
Mese-könyv jutott,
De olvasni, mi tagadás,
Én még nem tudok.

Bözsike meg tud olvasni,
Ámde könyve nincs,
Igy mindenkép kárba veszne
A sok mese-kincs.

Én tehát: a könyvet adom,
Ő: olvas nekem
S pompásan mulatunk a szép
Történeteken.

VAD LACZI RAJZAIBÓL.

— Uj sorozat. —

I. Az állatkertben.

(Képpel az 57. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

NEM szokásom a dicsekvés, hiszen mindenki ismer, hogy szerény és jámbor gyerek vagyok; de ami igaz, igaz: nemcsak a Ferke pajtás vallja nagyon sikerülteknek a rajzokat, melyeket jó minapában Forgó bácsinak küldtem; hanem még az édes apám is majd eldőlt nevéttében, amikor meglátta. Ez pedig nagy sor. Mert ő rendszeren nem éppen nevetni szokott az én dolgaimon. Fölbuzdulva a sikeren, elhatároztam, hogy most a vakáció alatt még szorgalmasabban mivelem a nemes rajz-művészetet. Ime mindjárt küldöm is egyik újabb művemet, amelyre szerénységgel nélkül rámondok magam is, hogy nagyszerűen sikerült.

Csak rá kell nézni, mindjárt tudhatja mindenki, hogy ott jártam az állatkertben, ahol a vén elefánt hátán megsétáltatják a gyerekeket. Nekem a nagypapa nem engedte meg, hogy fölüljek, mert, ugymond, még valami zenebona esnék ott a magasban és lepotyogna a többi élhetetlen kis gyerek. Nem is bántam, így legalább jobban lerajzolhattam, de még meg is tréfálhattam a kompániát, mert zsemlyével csalogattam félre az elefántot s a vén jószág néhány-szor ugyancsak habozott, nekem engedelmesskedjék-e vagy a vezetőjének.

Ugy hiszem, Forgó bácsi és kis olvasótársaim nem fogják tagadni, hogy rajzom meglepően hí. Tessék csak jól megfigyelni, hogy az elefánt miként sandít a zsemlye felé, fönt meg egy félénk kis gyerkőc mint ijedez, ellenben az én Orzsike hugom mily kényesen ül, mellette pedig egy vitéz diák lengeti a kendőjét lent álldogáló szülei felé. Már csak vallja meg mindenki, hogy a legjelesebb piktör sem tudná ezt jellemzőbben lefesteni! És ugy-e bizony a háttérben rögtön rá lehet ismerni a zsiráfra és szemközt vele a strucz-madárra? Pedig épp csak a nyaka és a feje látszik mindegyiknek.

Hallom oly
mondta, hogy
rajzot közli
valami ellensé
bitésemre. D
csak azért is
dett dicsősége

Kedves Fo

A NAG

BIZONYOS.
Liszt F
lőtt agg korb
zongora-művé
művészetében
nevet adták n
hanem ritka,
kinek jószágár
tek föl. Egyi

Egy fiatal
gorázott, ut
járva, hangv
nagy közönsé
az volt olvas
a világhírű
pedig nem v
És épp m
nagy lett a fi
egyik városba
megtudta, h
szintén oda é
a csalás, sőt
hanem talán
a nagy mest

Kétségbee
legyen. Végre
Ferenczhez,
dent és zoko
hogy szegény
ban meglehe
adott hangve
mignem arra
világ-hírű ma
resztelte zo
delmeztek a

Hallom olyan ember is akadt, aki azt mondta, hogy Forgó bácsi mint figurarajzot közli az én műveimet. Bizonyosan valami ellenségem terjeszti ezt az én kisebbitésemre. De én nem törődöm vele s csak azért is tovább haladok a megkezdett dicsőséges pályán.

Kedves Forgó bácsit melegen üdvözli
hive

Laczi.

A NAGYLELKÜ MŰVÉSZ.

BIZONYOSAN hallottátok, olvastátok hírét Liszt Ferencznek, a néhány évvel ezelőtt agg korban elhunyt világhírű magyar zongora-művésznek. Utólérhetetlen volt a művészetében s ezért a »zongora királya« nevet adták neki; de nemcsak nagy művész, hanem ritka, nemes önzetlen ember is volt, kinek jóságáról számos kis történetet jegyeztek föl. Egyik a következő:

Egy fiatal leány, aki meglehetősen zongorázott, utra kelt és városról-városra járva, hangversenyeket adott. Mindenütt nagy közönség hallgatta, mert a műsoron az volt olvasható, hogy a fiatal művésznő a világhírű Liszt Ferencz tanítványa. Ez pedig nem volt igaz.

És épp mert nem volt igaz, ugyan-csak nagy lett a fiatal művésznő rémulete, mikor egyik városban a hangversenye előtti napon megtudta, hogy Liszt Ferencz véletlenül szintén oda érkezett. Így most már kiderül a csalás, sőt nem csak szégyenben marad, hanem talán még büntetés is éri, amiért a nagy mester nevével visszaélt.

Kétségbeesetten törte a fejét, mitevő legyen. Végre elszánta magát: elment Liszt Ferenczhez, maga vallott meg neki mindent és zokogva kért bocsánatot, elmondva, hogy szegény árva leány, a zongora-játékban meglehetősen haladt, de mind hiába adott hangversenyeket, nem volt közönsége, mignem arra a fortélyra gondolt, hogy a világhírű zongora-király tanítványának hirteltelte magát; ettől fogva bőven jövedelmeztek a hangversenyei.

Összetett kézzel, zokogva kért újra meg újra bocsánatot, szentül fogadva, hogy nem él többé vissza a nagy mester nevével, csak most ne tegye csuffá.

— No, no, gyermekem, hagyja a sirást, szólj az ősz művész szeliden. Lássuk csak, mit is lehetne hát tenni? Legelőször is játssza el előttem azokat a darabokat, melyeket a holnapi hangversenyen el akar játszani. Szeretném hallani, mit tud.

A fiatal leány leült a zongorához és játszott, ahogy csak tudott. Hogy ne, mikor a világ legnagyobb művésze, a zongora-király előtt játszott! Liszt Ferencz figyelmesen hallgatta s minduntalan meg-megállította, utasítást, oktatást adva neki, hogy ezt vagy azt a részt így meg így kell játszani. Mire egy-egy darabnak a végére értek, a fiatal művésznő igazi leczkét kapott s egészen máskép játszotta azokat a darabokat; jóformán most értette meg igazán, hogyan kell azokat előadni.

— Így ni, gyermekem, szólj Liszt Ferencz azután. Most már leczkét kapott tőlem a zongora-játékban és így igaz, hogy Lisztnek a tanítványa. Bátran kinyomatathatja a műsorra.

A meglepett fiatal művésznő szinte himni sem akarta, a mit hallott és hálásan csökölt meg a nagylelkű, jóságos zongora-király kezét. Liszt azonban mosolyogva szólt:

— Várjon csak, gyermekem! Hogy az emberek ne kételkedjenek, hát nyomassa oda a műsorra, hogy az utolsó darabot maga a tanító mestere, Liszt Ferencz fogja eljátszani.

Képzelmét, hogy tódult a közönség arra a hangversenyre, mikor magát a zongora-királyt hallhatta!

Ilyen nagylelkű módon tudott a nagy művész megbocsátani.

A JÓ TANÁCS.

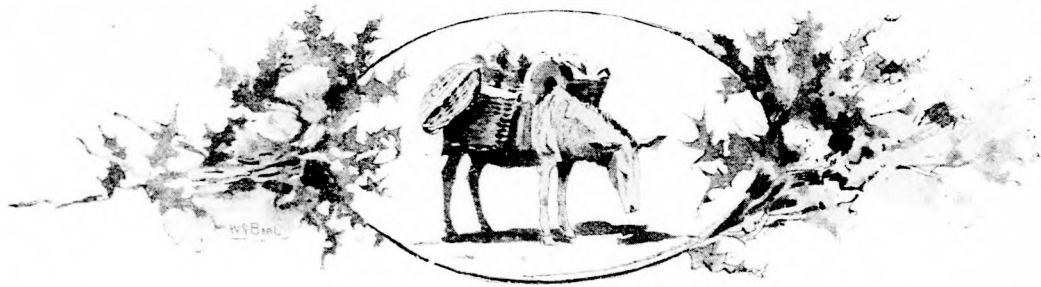
— Állat-mese, két képpel. —

AHERREL megrakottan állt a csacsi a kapu előtt. Gazdája bement a házba, jól tudva, hogy a csacsi szép türelmesen megáll a helyén és megvárja.

Várt is a csacsi békességesen, lekonyult fejjel, sőt, az igazat megvallva, kissé el is szundikált. Nem volt semmi gondja, amin

törnie kellett volna a fejét. hát mért ne bóbiskoljon?

Arra riadt fel, hogy kocsi állt meg egé-

szén közel és két tüzes ló kapálta nyugtalanul a földet.

— Nézd csak, szólt egyik ló a másikhoz; nézd ez az ostoba csacsi szabadjára van hagyva és mégis ott álldogál.

Csacsi koma majdhogy meg nem neheztelt.

— Már ugyan mért volnék azért ostoba hogy békességesen állok itt? kérdé.

— Mert mehetnél, a merre tetszik, sétálhatnál legelhetnél, de ahelyett itt unatkozol és viseled hátadon a terhet.

— Persze, mikor az a kötelességem. Lám, ti is itt álltok befogva a kocsiba.

— Ó te együgyü! Hisz épp csak azért állunk itt, mert hámba vagyunk fogva, a kocsis pedig keményen fogja a gyeplőt, de még ostor is van a kezében. De ha szabadon hagynának . . . no, akkor majd nem álldogálnánk itt.

A kocsis ekkor megrántotta a gyeplőt.

— Gyi te!

A lovak megindultak, de az egyik még oda szólt:

— No csacsi koma ne légy olyan ostoba, hanem hallgas a jó tanácsunkra.

A lovak elvágattak, csacsi koma pedig elgondolkozott.

— Csakugyan . . . mintha igazuk volna . . . együgyü vagyok, hogy itt állok, mikor odább állhatok. Ugy van! Megyek is! Kisévállok a mezőre s ott kedvemre legelek.

Meg is indult szaporán, de nem jutott messzire, mert a gazdája, kijövéen a ház-

ból, utána eredt és elfogta. Aztán legelőször is keményen megverte.

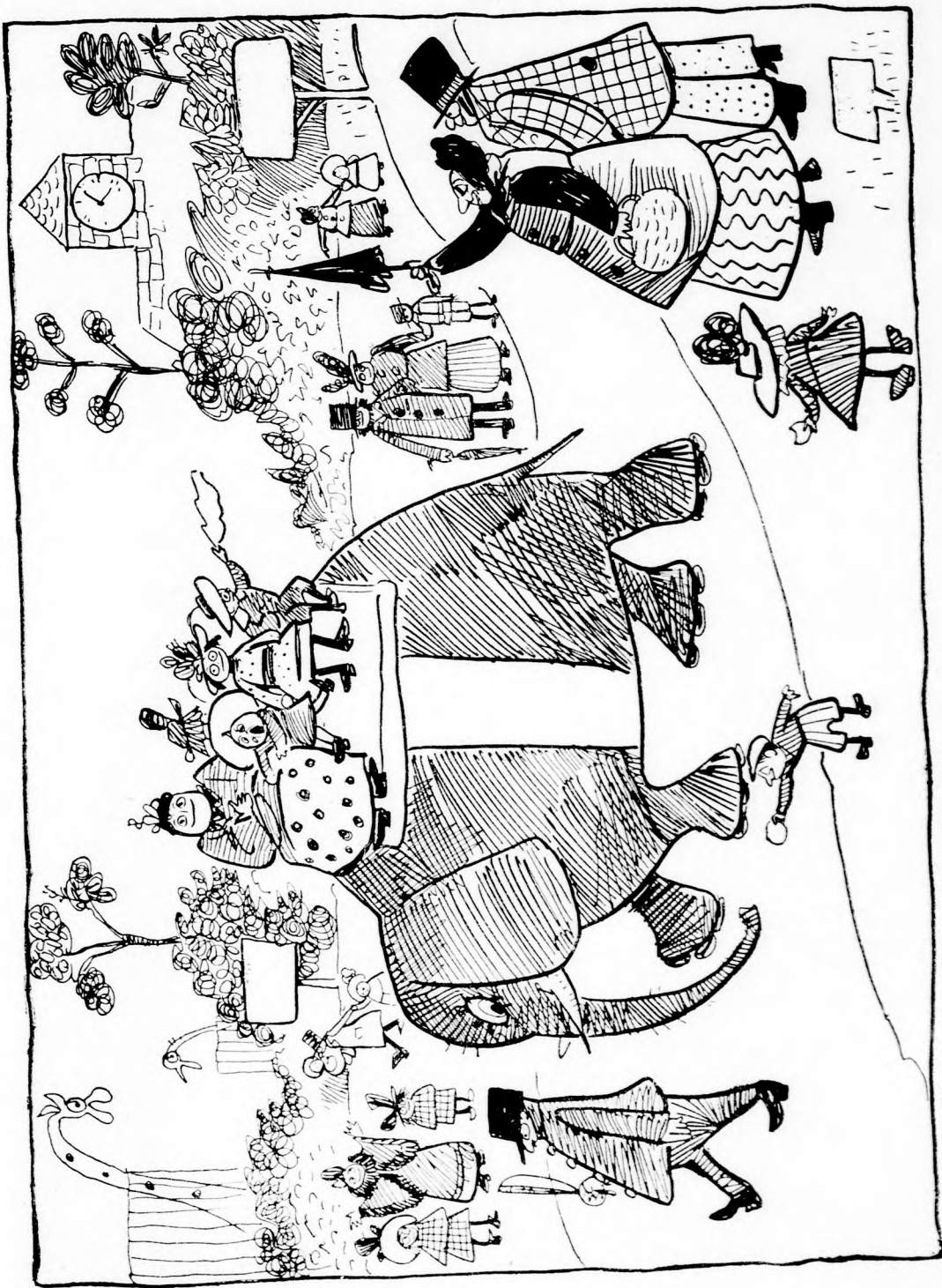
— Haszontalan csacsija! Hát már nem bízhatom meg benned többé? No hát jól van! Te bánod meg.

Es amint odább megint dolga volt egyik házban, nem hagyta szabadon a csacsit, hanem erősen oda kötötte a kapu-félfához, oly kényelmetlen helyzetben, hogy csacsi koma még csak nem is bóbiskolhatott.

Dolguk végeztével ki ballagott a csacsi a legelőre s elgondolkozott.

— Az a jó tanács . . . az . . . nagyon rossz tanács volt. Sokkal jobb, ha a kötelességet jószántunkból, kedvvel teljesítjük, mint ha kényszerítés szorit reá; mert a teher így sem kisebb s büntetés és szégyen jár vele, amugy pedig dicséret és jutalom.

VAD LACZI RAJZAIBÓL. (Lásd az 54. lapon.)

BÜVÉSZET.

A fogoly babszem.

(Képpel a 61. lapon.)

ALIG van mostanában ház, ahol egyszerűszer-mászor zöld bab ne kerüljön az ebédnél asztalra. Kitünő étel. — annak, aki szereti. S a mama, a szakácsné, de bizonyosan te magad is azt hiszed, hogy a zöld bab csak arra jó, hogy megfőzzék és megegyék. Pedig dehogy! A szerény zöld babból, nyers állapotában, olyan fogas játékot készíthetsz, mellyel ugyan-csak próbára teheted a barátaid leleményességét. Természetesen titokban kell elkészítened és már készen bemutatnod.

Végy két nagy nyers zöld bab-hüvelyt és éles kés hegyével hasítsd végig az egyik hüvely alján az ott levő meglehetősen erős rostot (1. ábra), még pedig úgy, hogy ez a rost egész hosszában elváljék a hüvelytől, de a két végén erősen összefüggve maradjon vele. (4. ábra.) A késsel vakard meg kissé a rost belső oldalát, hogy hajlékonyabbá váljék. Aztán szedd ki a hüvelyből a babszemeket.

Az egyik babszembe furj lyukat (3. ábra), akkorát, hogy az említett rost kétrét hajtva keresztül férjen rajta. Ez lesz a fogoly babszem.

Most a második bab-hüvelyt vedd elő és vágd le a két végét és az alsó rostját úgy, hogy a rost a végekkel egy darabban legyen (2. ábra). Ezzel megkaptuk az alkatrészeket, melyekből a 7. ábrán készen bemutatott játékot össze állíthatod.

Hogy elkészítsd, azon kezded, hogy az első bab-hüvely két végét egymás felé hajlítod és ekkép a rostot a hüvelytől eltávolítva lebegteted (4. ábra). A lelógó rostot kétrét hajtva fűzd keresztül az átlukasztott babszemen (6. ábra), annyira, hogy a babszem alatt előtűnő horgába a 2. ábrán feltüntetett másik rostot az egyik kupakos végénél fogva keresztül akaszt-hasd (5. ábra). Ez meglevén, egyenesítsd ki lassan, óvatosan az első bab-hüvelyt.

Ekkor ennek a rostja vissza huzódik a babszem lyukából, de maga után huzza a másik rostot és most ez a másik rost fog kétrét a lyukba beszorulni.

Ez meglevén, kész a rejtélyes játék, fogva van a babszem: lefelé nem eresztik a rost kupakos végei, fölfelé a kétrét hajlított rostot keresztül fűződő másik rost (7. ábra). Aki nem látta, miképen készült, meg sem foghatja, hogyan kerülhetett a babszem oda?

Most már oda nyújthatod valakinek azzal a felszólítással, hogy vegye le a babszemet, de úgy, hogy az egész kis szerkezetnek egyetlen részét sem szabad elszakítani.

Kevesen fognak rátalálni a nyitjára. Pedig nagyon egyszerű. Nem kell egyebet tenni, csak megfordított rendben ugyanazt, amit az összeállításnál, vagyis a második rostot lefelé huzni a babszem lyukján keresztül; maga után fogja huzni a hüvelylyel összeüggő rostot és újra olyan helyzet lesz, minót az 5. ábra mutat. Ekkor az alsó rostot kényelmesen ki lehet akasztani a felsőnek a horgából s így a babszem is levehető a felső rostról.

Ha nem akarod mindjárt elárulni a fogást, elfordulsz egy-két pillanatra és úgy oldod meg a feladatot s nehogy gyanu támadjon, mintha más bab-hüvelyt mutatnál föl újra megengeded, hogy a néző valami jelt is csináljon rá. Így semmi kétség sem támadhat.

A VIRÁG ÉS A MÉH.

— Példázat. —

ALIG hogy hasadt a hajnal, már szárnyra kelt a szorgalmas méhecske és vigan zümmögve röpködött a tarka virágok közt, ennek is, annak is a kelyhéből mézet gyűjtve oly boldogan, amilyen csak a szorgalmas munkás lehet.

— Juj! Ejnye no! Ugyan hagyj békében! sápitozott a kényes jáczint-virág. Még álmos vagyok! Ugy fölriasztott a zümmögésed, és jaj! úgy csiklándozol!

— Nagy nyisd a kelyvetve. Ha el férjek a m annyira csil

A jáczintette s a méz gyűjtés volt m

— Nem és miért sz mikor még Nagyon ille rod a nyug kincsemet.

— Kinc méhecske. ha itt hag

— Hasz nem, hát ugyan mi már jól lab

— Hja, Otthon a nek, azután nek, aki s fölösleged ted. Már p hogy csup cseidet.

— Hm! a jáczint.

— Meg van. Aka élvezi, de cseket, a anya-term is boldog boldogság tulajdonság meg a G csak mag sok boldo

— Nagyon ideje, hogy fölbredj és kinyisd a kelyhedet, felelt a méhecske nevetve. Ha elég helyet adsz, hogy jól hozzáférjek a méz-porhoz, akkor nem foglak annyira csiklándani.

A jáczint kénytelen-kelletlen meg is tette s a méhecske szaporán hozzá látott a méz gyűjtéséhez. De a jáczint semmikép sem volt megelégedve.

— Nem látom be, mi jögon törsz reám és miért szeded el belőlem a mézes port, mikor még szunyókálni volna kedvem? Nagyon illetlen dolog, hogy így megzavarod a nyugalmatom és elrablod az édes kincsemet.

— Kincsnek kincs, az igaz, felelt a méhecske. De ugyan mi hasznát veszed, ha itt hagyom.

— Hasznát veszem, ha veszem, ha pedig nem, hát nem. Az az én dolgom. Hát te ugyan mi hasznát veszed, mikor, látom, már jól laktál?

— Hja, csakhogy másoknak is kell ám. Otthon a köpüben a kis növendék méheknek, azután meg a gazdámnak az embernek, aki szintén szereti a mézet. Neked fölőseged van, melynek hasznát nem veheted. Már pedig nem azért vagy a világon, hogy csupán magadnak tartogasd a kincseidet.

— Hm! Az nem olyan bizonyos, viszonzá a jáczint. Van sok ember aki teszi.

— Meglehet. Sőt tudom is, hogy ugy van. Akad irigy fukari, aki maga nem élvezi, de másnak még sem juttatja a kincseket, adományokat, melyeket a szent anya-természettől kapott. De az ilyen nem is boldog igazán és másoknak sem szerez boldogságot. Akár kincset, akár hasznos tulajdonságot birunk, csak akkor felelünk meg a Gondviselés szándékának, ha nemcsak magunknak tartogatjuk, hanem mások boldogítására is fölhasználjuk.

A FORTÉLYOS KIRÁLYFI.

— Vig mese. —

ZOMORKODVA is, örvendezve is nézett egyszer valahol valamikor egy öreg király végig az ő fiain. Éppen tizenketten voltak, egyik delibb legény a másiknál. Csak nézte, nézte őket, amint együtt ültek vele a vacsoránál s hol aggódva csóválta a fejét, hol meg mosolyogva gyönyörködött bennök.

— Min járatod az eszedet, felséges apám uram? kérdé végre a legfiatalabbik. Miként tavaszkor az égbolton gyorsan váltakozva hol ragyogó nap süt, hol sötét felhő borong, ugy látunk az arczodon egyik perczen derült megelégedést, de mindjárt utána sötét aggodalmat.

— Jól látjátok, kedves fiaim. Igazán ugy van, hogy egyik perczen örvendezek, másikban busulok, mikor végig nézek rajtatok. Sokan vagytok, mindnyájatokat egyformán szeretlek, de mit hagyhatok reátok?

Az országom mindössze sem nagy; ha felosztom köztetek, egyre-egyre alig jut egy jóra való vármegye. Annyiban bizony nem is érdemes királykodni, alig telnek csak egy regement katonára is. Ha pedig egyikőtökre hagyom az egészét, mi lesz akkor a többiből?

Hamarjában biz' ők nem tudtak rá felelni, hogy mi volna jobb. Maguk is elgondol-

koztak, csak a legfiatalabbik szólalt meg mihamar.

— Felsőges apám uram, én miattam ugyan ne hajtsd bűnnek a fejedet. Én lemondok a magam jussáról és világgá megyek szerencsét próbálni. Sokan megtették már, mért ne tegyem én is?

Mindjárt másnap föl is készülődött, még pedig éppenségesen csak olyan módon, mint holmi szegény emberfia.

— Nevetnének rajtam, ha tudnák, hogy királyfi vagyok, mégis szerencsét próbálok, mert otthon semmi örökség sem néz rám. Így is belém botlik a szerencse, ha akar.

— Igazad lehet, kedves fiam, szólt az öreg király. Hanem ezt a zacskó aranyat mégis csak vidd el utavalónak.

— No, egy kis apró pénz soha sem árt.

A királyfi hamarosan elbucszott apjától, anyjától, testvéreitől és világgá indult. Ment, mendegélt, hetedhét országot is bejárt, de valami különösebb szerencse bizony nem botlott bele. Végre eljutott egy nagy birodalom fővárosába, ahol azzal dicsekedtek az emberek, hogy az ő királyuk leánya olyan csoda-szép, meg jó, meg kedves, hogy nincs párja széles e világon.

— No, ez nagy szó, mondá a királyfi. Ti könnyen kimondjátok, mert nem sokat láttatok. De én sok országot-világot bejártam, hát majd meglátom, igaz-e, amit arról a csoda-szép király-kisasszonyról meséltek.

— Azt ugyan nem látod meg, mert azt nem mutogatják ilyen jött-ment vándor legénynek. Nem sétálgat ám a király-kisasszony az utcákon, nem is engedi a király, hogy akárki lássa. Még a fő-fő udvari méltóságok is, akik bejáratosak a palotába, csak ritkán jutnak hozzá, ahhoz a szerencséhez, hogy színről-szinre láthassák.

A királyfi persze belátta, hogy ő ugyan nem jut be a palotába, ha csak úgy egyenesen neki indul.

— Már pedig látnom kell azt a csodát, gondolá. Valahogyan majd csak bejutok.

Bemázolta a bőrét sötét-barnára, a haját hó-fehérre, citromsárga szakált kötött az állára és csináltatott olyan tarka-barka ruhát, hogy még a Paprika Jancsinak is sok lett volna. Aztán egy óriási vörös paruplit feszítve ki a feje fölé, lassu léptekkel sétálgatott árnyékban az erdő szélén, ahol a király el szokott haladni, mikor vadászatra ment.

A királynak csakugyan szemébe ötlött a bolondos alak és kaczagva szólt főminiszteréhez, aki kísérte:

— Ugyan miféle furcsa vén ember az? Nézzük meg közelebbről. Ugyan kicsoda, micsoda?

Amint közelébe értek, halották, hogy a furcsa idegen, csöppet sem törődve velök, mélyen elgondolkozva ismételteti:

— Csak én tudom egymagam, a király nem tudja, pedig szeretné ám tudni, de meg nem tudhatja, mert legokosabb embere sem tudja.

— Mi az, amit én nem tudok és szeretnék tudni? kérdé a király. És ki vagy te fura szent?

— Ha tudnád azt, amit én, nem kérdeztél volna ezt, felelé az átöltözött királyfi.

— Nem értelek.

— Magyaráztasd meg a legokosabb emberreddel a főminiszterreddel.

— No már biz' én sem értem, szólt a főminiszter.

— Akkor nem nagy a bölcsességed, jegyzé meg a királyfi. Pedig nagyon egy-

szerű. Azt k
tehát szeret
bere sem tu
ugy-e?

Ezzel odá
nevetett.

— Bolon
tönket.

Néhány n
vadászatra

mindig lát
a főminisz

— Érti
szólt a főm

— No l
Pedig van

De az oko
fárad, a c

ben terpes

szerü. Azt kérdezi a király, hogy ki vagyok, tehát szeretné tudni és a legokosabb embere sem tudja. De én magam csak tudom, ugy-e?

Ezzel odább sétált, a király pedig nagyot nevetett.

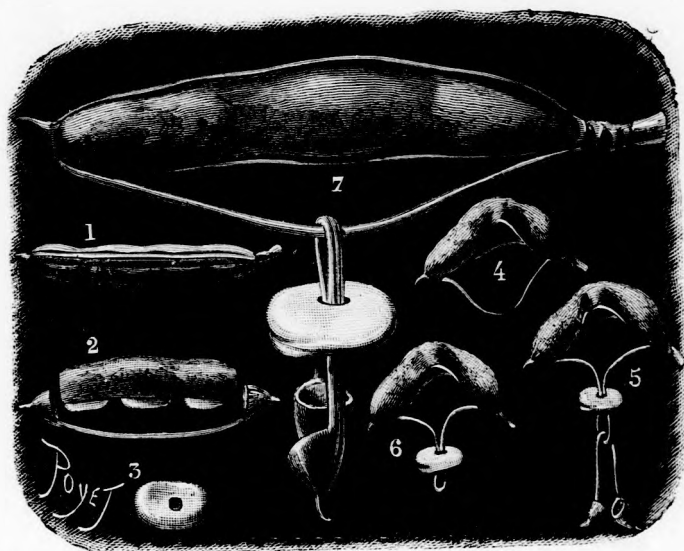
— Bolondos öreg, csuffá tett mindketőnket.

Néhány nap mulva a király, mikor ismét vadászatra rándult, újra találkozott a bo-

londos öreggel és most még nagyobb nevetett. Hogy is ne? Mert egy csacsi-kordét pillantott meg, csakhogy a kordéban a csacsi hevert kényelmesen, a nagy parupli árnyékában, az öreg pedig izzadva és szuszogva huzta. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Ejnye te bolondos öreg, hát már meg mit mivelsz? kérde a király.

— Jól tudhatnád, mikor magad körül

BÜVÉSZET. A fogy babszem. (Lásd az 58. lapon.)

mindig látod. Ha nem érted, kérdezd meg a főminiszteredtől.

— Érti a manó a te bolondságaidat, szólt a főminiszter.

— No lám, mondá az átöltözött királyfi. Pedig van nálatok az udvarnál okos ember. De az okos ember nehéz munkában izzad, fárad, a csacsi pedig érdemetlen kényelemben terpszkedik.

S mert épp dombocska tetején álltak, neki iramodott és elinalt a kordéval. A főminiszter boszankodott, de a király nevetve élvelődött:

— No, kedves hivem, ez a bolondos öreg ugyan megadta neked.

A király elbeszélte otthon ezeket a találkozásait s a királyné és a királykisasszony váltig szerették volna látni a bolon-

dos öreget. Hátha őket is megnevetteti? Rögtön meg is parancsolta a király, hogy keressék meg és vezessék elé azt az idegent.

Mikor a királyfi megpillantotta a királykisasszonyt, meg kellett vallania, hogy ilyen csoda-szép királykisasszony csakugyan nincs több a világon. Hanem ezt persze csak úgy gondolta, nem mondta; a király pedig így szólt:

— No öreg, te egy párszor jól megnevettettél s a feleségem és a leányom látni kívántak. Ha őket is megnevetteted, kívánhatsz magadnak valami értékes jutalmat.

— De királyi szavadat rá, hogy megadod, a mit kérek.

— Királyi szavamat rá!

— Akkor hát azt kérem, hogy add nekem feleségül a királykisasszonyt.

A király is, a királyné is, de még a királykisasszony is azt hitték, hogy menten meglapítja őket a guta. De hát már megesett a baj, nem tagadhatták, hogy szavát adta a király. Ámde a király sem esett a feje lágyára és rövid gondolkodás után így szólt:

— Szavamat adtam, hát nem is vonom vissza. Csakhogy a leányommal a fele királyságom is jár és aki meg akarja kapni, az három feltételt köteles teljesíteni.

— Megpróbálom.

— Meg? No, hát az első az legyen, hogy amikor lovagolok, kilopod alólam a lovamat. A többit nem mondom, úgy sem kerül rá a sor. Most elmehetsz.

Elment a királyfi, nem is látták többé. Lassacskán meg is felejtkeztek a bolondos öregről, akinek ismerték.

Egy napon a király lóháton vadászott s amint az erdőben lovagolgat, egyszerre csak keserves, fájdalmas sirást, jajgatást hall. Szét nézett s egy nagy fa

alatt szegényesen öltözött öreg embert pillantott meg.

— Mi a bajod öreg? Miért jajgatsz oly keservesen?

Az öreg, úgy látszik, nem tudta, ki beszél vele, mert így felelt:

— Ó, vitéz uracskám, hogy ne sirnék, hogy ne jajgatnék, mikor azok a gonosz rablók végkép tönkre tettek! Szegény nyomorék sánta ember vagyok és nemcsak a pénzecskémet rabolták el, de hogy föl se jelenthessem őket és itt vesszek el az erdőben, elvették a mankóimat és keserű kinomra oda akasztották föl ni, magasan a fára, ahonnan soha sem fogom levehetni. Ó jaj nekem, jaj! Itt pusztolok el az erdőben!

Nagyon megsajnálta a király a szegény embert. Föl nézett a fára és csakugyan ott látta a két mankót.

— Ne sirj no, szegény öreg, segítsek a bajodon. Ha fölállok a lovam hátára és megfogózom ebbe az alsó ágba, akkor elértem a mankóidat.

— Ó, ha megtennéd! De nagyon jót tennél velem!

Hát meg is tette a király. De a mint megfogózott a fa ágában, a nyomorék öreg egyszerre csak igen fürge lábbal ott termett a lónál, kantáron fogta és elvezette a király elöl, aki ott függött és kalimpált a lábaival a levegőben.

— Mi ez? Ejnye te gézengúz! Hozod tüstént vissza a lovamat? kiáltá dühösen.

— Igen is, azonnal. Csak valld meg, uram király, hogy teljesítettem az első feltételt, kiloptam alólad a lovadat.

— Te vagy az? No, ezt nem tagadhatom el. Hát jól van, ezt megtetted. De fogadom, a második feltételt nem teljesítetted.

— Mi legy...
— A saját...
éber állapot...
ronámat.

— No má...
kozhatom.

— Magam...

— Haza...

nem hallottak...

Hetek multak...

nem gondolt...

és a városb...

szórakoztak...

egy ezermes...

Olyan csoda...

hogy az egés...

a hire eljuto...

persze a kirá...

szerették vol...

— Jól va...

magát előttü...

Eljött az e...

cziót csinált,

rajta. Egysze...

földobta és

Hová lett? L...

— Ott va...

mondá az ez...

— Már ug...

— De igen...

megmutassam...

— No, azt...

— A feje...

Ezzel a k...

fejéről a kor...

— No lám...

— Nincs,

meg, hogy te...

telt, levettem...

toddal és éb...

— Mi legyen az?

— A saját palotámban, tudtommal és éber állapotomban vedd le fejemről a koronámat.

— No már erre csakugyan nem vállalkozhatom.

— Magam is azt hiszem.

— Haza ment a király, aztán megint nem hallottak semmit a furfangos emberről. Hetek multak, hónapok is, most már igazán nem gondolt rá serki. Beköszönt a tél is és a városban mindenféle mulatsággal szórakoztak az emberek. Egyszer aztán egy ezermester bűvész is érkezett oda. Olyan csoda produkeziókat mutatott be, hogy az egész város csak róla beszélt és a hire eljutott a királyi palotába is. Hát persze a királyné és a király-kisasszony is szerették volna látni.

— Jól van, ide rendelem, produkálja magát előttünk, szólt a király.

Eljött az ezermester. Sok ügyes produkeziót csinált, sokat nevettek és bámultak rajta. Egyszer aztán pénzdarabot vett elő, földobta és a pénz eltűnt a levegőben. Hová lett? Hová esett?

— Ott van nálad, felséges királyom, mondá az ezermester.

— Már ugyan hogy volna! Nálam nincs.

— De igenis ott van. Megengeded, hogy megmutassam?

— No, azt már szeretném látni.

— A fejedre esett, a koronádon fekszik.

Ezzel a királyhoz lépett és levette a fejéről a koronát.

— No lám, nincs rajta, szólt a király.

— Nincs, felelé az ezermester; de valld meg, hogy teljesítettem a második föltételt, levettem a fejedről a koronádat, tudtoddal és éber állapotodban.

— Megint te vagy az? szólt a király meghökkenve. Most már fele sem tréfa! De még hátra van a harmadik föltétel.

— Mi legyen az?

— Hm! Majd meggondolom.

Össze ült a nagy tanács és meghánytákvetették a dolgot. Abban egyeztek meg, hogy nem engednek hosszú időt a furfangos idegennek, hanem rögtön teljesítenie kell valami egyszerű és mégis lehetetlen föltételt, amelynél semmi fortély és alkoskodás nem segíthet rajta.

Másnap tehát oda rendelték a palotába és a trón-terem ajtajába állították. Óriási nagyságu volt a terem s az ajtóval szemközt, jó ötven lépésnyire állt három trón-szék, melyeken a király, a királyné és a király-kisasszony ültek. A terem palloját pedig az ajtótól a trónig egyetlen hatalmas szőnyeg borította.

— Halld a harmadik föltételt! szólt a király. Ez a szőnyeg szent ereklye, melyet idegen ember lábának érinteni nem szabad. De ime, itt a leányom. Ha eljutsz hozzá és kezét megfogod anélkül, hogy a szőnyegre léptél volna, akkor győztél, tied a király-leány és vele a fele királyságom.

Nevettek mind az udvari emberek.

— Röpülj oda, ha van szárnyad!

— Szárnyam nincs, sőt azt a köntöst is levetem, amelyben eddig ismertetek, szólt a királyfi.

Levetette hosszú álszakálát, ősz parókáját, bokáig érő bő köpönyegét és mint gyönyörű deli ifju állt a bámulók előtt.

— Nem vagyok én sem bolondos öreg, sem kóbor ezermester, hanem királyfi, csak hogy ország nem jutott számomra. Fölfedezem magamat, hogy nagyon ne busulja-

tok, mert im könnyen teljesitem a harmadik feltételt is.

Lehajolt és mindjárt látták, hogy valóban kieszelte a módját: szépen felgöngyölitette a szőnyeget egészen a trónusig és így oda jutott, anélkül, hogy a szőnyegre lépett volna. Ott fürge szökkenéssel keresztül ugrott rajta és a király-kisasszony mellett termett.

— Teljesítve a feltétel, im kezemben a kezéd. Most már, felséges király, a szavadnak te is állj!

— Meg is teszem szívesen. Hetedhét országon nem találnék királyfit, aki észre, deliségre veled vetekedhetnék. Tied a király-kisasszony s vele fele királyságom.

Volt azután nagy vigasság, hegyen-völgyön lakodalom és mindnyájan boldogan éltek sokáig, tán még maig is élnének, ha már meg nem haltak volna.

Szám-rejtvény.

- 1, 12, 13, 13, 3 = női név.
 2, 9, 1, 3 = hazai folyó.
 4, 3, 5 = madarak királya.
 2, 7, 10, 6 = még egy magyar folyó.
 13, 9, 1, 3, 5 = főző-eszköz.
 2, 3, 1 = nincsen szabadsága.
 1, 2, 9, 10, 3 = pogány isten.
 1, 12, 10 = jeles hadvezér.
 3, 2, 6, 1 = egy nemzet.
 9, 2 = cipész eszköze.
 1, 3, 4, 6 = török főúr.
 1—13 Egy nagy magyar tudós.

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Gyermek-álmok.”

Pompás színes képeskönyv. Kozma Andor verseivel.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« LIII. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Heller

László, Válya Gyuluka, Rónai A. (nevedet egészen ird ki! F. b.), Enders Olga és Ida, Krajcsovics Ottó és Sándorka, Krászonyi Stefke, Pécs Mariska, Veress Bözsike, Badics Gizi, Szmracsányi Ninka, Szent-Ivány Carola, Csorba Menyhért és János, Neumann Lajos.

*

A megfejtések és megfejtők újabb sorozata, tér szüke miatt, a jövő számra maradt.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hajdu Barnabás. »Tepla« tudommal szláv szó és »meleg«-et jelent. A magyar *Tapolca* is (Miskolc mellett hévízes fürdő) szintén a tótból származik. — Graeff testv. Hála az Égnek, semmi bajom. Ki terjesztette beteg híremet? — Krászonyi Stefke. Már nagyon is sűrűen fordult elő ez a név. De különben is hiányos, mert a kereszt-név S bütüje nem a 3-ik, hanem a 4-ik bütüvel kezdődik. — Schwarz Magda. Bizony kevés reményiségem, hogy ez idén a gyönyörű Balaton tájára kerüljek. De miért nem látogatsz meg egyszer Budapesten? Gyarapodásodra szolgáljon a fürdőzés, csónakázás, futkosás! — Weil Károly. Bár mely könyvkereskedésben megrendelheted a »Forgó bácsi színháza« cz. gyűjtemény két kötetét. Különbözik a kérésed oly kusza, hogy nem bírtam rajta teljesen eligazodni. — Mészáros Ninuska. Az említett közlemény nem igen való a »Kis Lap«-ba. A 2-ik számú rejtvényt besoroztam. Kedves leveledben nagy örömöm tellett. — Stein Lajos. Az én nevem *Forgó bácsi* rajta is van a »Kis Lap«-on. — Steiner testv. Nem győzöm eléggé üzengetni, hogy a »Kis Lap« megfejtési jutalmait a sors dönti el. Leo öcsédéről ird meg, hogy viseli magát? — Lukácsy Lipót. Annál derekabb, ha tied az a szépen kiforrott irás. — Steiner Sándor. Soha hírért nem hallottam annak az »Uj Világ« cz. lapnak. Egyébkint máskor ne terheltecsél olvashatóan írni becses nevedet a soraid alá. — Enders Olga. A dolog leírása, erős javítással ugyan meg fog jelenhetni. De sort kell várnia. — Veress Bözsike. Rejtvényeid nem sikerültek. A »kép«-rejtvényben több a betű, mint a kép, a számrejtvényt pedig a magyarázó sorok tulságosan elárulják. Megjegyzem még, hogy te is, (mint sokan mások is) hibásan ird ezt: »tudatom Forgó bácsit«. Tudatni csak valakivel lehet valamit. Tehát helyesen így kell írni: tudatom Forgó bácsival stb. — Malláts Branko. Simitással és átdolgozással közölhető lesz. Rajzokat magam készítették hozzá. Azt azonban, mikor fog megjelenhetni, nem határozhatom meg. — Több levélről a jövő számban.

